

- 4) de Commissie hoe dan ook te verwijzen in de kosten van de procedures voor het Gerecht en het Hof.

Middelen en voornaamste argumenten

De onderhavige hogere voorziening is gericht tegen het arrest van het Gerecht waarbij het beroep van rekwirante tegen beschikking C(2006) 6762 def. van de Commissie van 24 januari 2007 in een procedure op grond van artikel 81 [EG] en artikel 53 van de EER-Overeenkomst (zaak COMP/38.899 — Gasgeïsoleerd schakelmateriaal) is verworpen.

Rekwirante voert zeven middelen aan.

Ten eerste heeft het Gerecht het fundamentele recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 3, VEU en artikel 47, lid 2, van het Handvest van de grondrechten) en de rechten van de verdediging (artikel 48, lid 2, van het Handvest van de grondrechten) geschonden, voor zover het zijn vaststelling dat rekwirante in de periode van 22 april tot en met 1 september 1999 aan de mededingingsregeling heeft deelgenomen voornamelijk op een getuigenverklaring heeft gebaseerd, zonder rekwirante de mogelijkheid te geven de betrokken getuige te verhoren.

Ten tweede heeft het Gerecht bij de vaststelling dat rekwirante in de periode van 22 april tot en met 1 september 1999 aan de mededingingsregeling heeft deelgenomen, het bewijsmateriaal verkeerd opgevat en de toepasselijke ervaringsregels niet in acht genomen. Daardoor heeft het Gerecht ten onrechte vastgesteld dat rekwirante in de periode van 22 april tot en met 1 september 1999 aan de mededingingsregeling heeft deelgenomen, en de duur van de inbreuk onjuist ingeschat.

Ten derde heeft het Gerecht ten onrechte vastgesteld dat het recht van vervolging voor de periode tot en met 22 april 1999 niet verjaard was, en is het ten onrechte van het bestaan van één enkele voortgezette inbreuk uitgegaan.

Ten vierde heeft het Gerecht het beginsel van gelijke behandeling geschonden, voor zover het heeft aanvaard dat de Commissie ter bepaling van het relatieve gewicht van de bij de inbreuk betrokken ondernemingen verschillende referentie jaren heeft gehanteerd en daardoor rekwirante niet in de juiste categorie van punt 1 A van de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten heeft ingedeeld.

Ten vijfde heeft het Gerecht de verhoging van het uitgangsbetrag van de geldboete, die moet verzekeren dat hiervan voldoende afschrikkende werking uitgaat, niet overeenkomstig het

verschil in grootte tussen rekwirante en ABB verlaagd en aldus het beginsel van gelijke behandeling geschonden.

Ten zesde heeft het Gerecht artikel 6 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden door niet zijn volledige rechtsmacht ter zake van boetebeschikkingen van de Commissie uit te oefenen.

Ten zevende heeft het Gerecht de omvang van de uit artikel 296 VWEU (voorheen artikel 253 EG) voortvloeiende motiveringsplicht onjuist ingeschat, door onvoldoende strenge motiveringseisen aan de berekening van de afschrikingsfactor te stellen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Mokestinių Ginčų Komisija Prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Republiek Litouwen) op 20 mei 2011 — Lietuvos geležinkeliai AB/Vilniaus teritorinė muitinė

(Zaak C-250/11)

(2011/C 226/27)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Mokestinių Ginčų Komisija Prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Lietuvos geležinkeliai AB

Verwerende partij: Vilniaus teritorinė muitinė

Prejudiciële vragen

- 1) Moet de in de artikelen 112, lid 1, sub a, van verordening nr. 918/83 ⁽¹⁾ en 107, lid 1, sub a, van verordening nr. 1186/2009 ⁽²⁾ neergelegde vrijstelling van invoerrechten aldus worden uitgelegd dat zij betrekking heeft op motorvoertuigen [motorinés transporto priemonés] die locomotieven zijn?
- 2) Moet de in de artikelen 82, lid 1, sub a, van richtlijn 83/181/EEG ⁽³⁾ en 84, lid 1, sub a, van richtlijn 2009/132/EG ⁽⁴⁾ neergelegde btw-vrijstelling aldus worden uitgelegd dat zij betrekking heeft op motorvoertuigen [motorinés transporto priemonés] die locomotieven zijn?

3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, moeten wettelijke bepalingen als neergelegd in de artikelen 82, lid 1, sub a, van richtlijn 83/181/EEG en 84, lid 1, sub a, van richtlijn 2009/132/EG aldus worden uitgelegd dat zij verbieden dat een lidstaat de gevallen van vrijstelling van invoer-btw voor brandstof beperkt door te bepalen dat deze vrijstelling uitsluitend van toepassing is op brandstof die tot het grondgebied van de Europese Unie wordt toegelaten in de normale reservoirs van automobiele voertuigen en noodzakelijk is voor de werking van deze voertuigen?

- (¹) Verordening (EEG) nr. 918/83 van de Raad van 28 maart 1983 betreffende de instelling van een communautaire regeling inzake douanevrijstellingen (PB L 105, blz. 1).
- (²) Verordening (EG) nr. 1186/2009 van de Raad van 16 november 2009 betreffende de instelling van een communautaire regeling inzake douanevrijstellingen (PB L 324, blz. 23).
- (³) Richtlijn 83/181/EEG van de Raad van 28 maart 1983 houdende bepaling van de werkingssfeer van artikel 14, lid 1, sub d, van Richtlijn 77/388/EEG met betrekking tot de vrijstelling van de belasting over de toegevoegde waarde voor de definitieve invoer van bepaalde goederen (PB L 105, blz. 38).
- (⁴) Richtlijn 2009/132/EG van de Raad van 19 oktober 2009 houdende bepaling van de werkingssfeer van artikel 143, sub b en c, van Richtlijn 2006/112/EG met betrekking tot de vrijstelling van de belasting over de toegevoegde waarde voor de definitieve invoer van bepaalde goederen (PB L 292, blz. 5).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Geldern (Duitsland) op 24 mei 2011 — Nadine Büsch en Björn Siever/Ryanair Ltd

(Zaak C-255/11)

(2011/C 226/28)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Geldern

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Nadine Büsch en Björn Siever

Verwerende partij: Ryanair Ltd

Prejudiciële vragen

- 1) Is het in artikel 7 van de passagiersrechtenverordening (¹) geregelde recht op compensatie een vordering tot schadevergoeding, waarvoor ingevolge artikel 29, eerste zin, van het Verdrag van Montreal (²) de beperkingen van dat Verdrag gelden, wanneer die compensatie moet worden toegekend wegens langdurige vertraging?
- 2) Is het in artikel 7 van de passagiersrechtenverordening voorziene recht op compensatie een vergoeding uit anderen hoofde dan tot herstel van geleden schade, in de zin van artikel 29, tweede zin, van het Verdrag van Montreal, voor zover die compensatie meer bedraagt dan de schade die de

passagier door de langdurige vertraging heeft opgelopen? Sluit dit een recht op compensatie volledig uit of geven gevallen van vertraging slechts recht op compensatie ten bedrage van de daadwerkelijk ontstane schade?

- (¹) Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB L 46, blz. 1).
- (²) Besluit van de Raad van 5 april 2001 inzake de sluiting door de Europese Gemeenschap van het Verdrag tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationale luchtvervoer (Verdrag van Montreal) (PB L 194, blz. 38).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supreme Court (Ierland) op 26 mei 2011 — Peter Sweetman, Ierland, Attorney General, Minister for the Environment, Heritage and Local Government/An Bord Pleanála

(Zaak C-258/11)

(2011/C 226/29)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Supreme Court

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Peter Sweetman, Ierland, Attorney General, Minister for the Environment, Heritage and Local Government

Verwerende partij: An Bord Pleanála

Prejudiciële vragen

- 1) Welke juridische criteria dient een bevoegde instantie toe te passen bij de beoordeling van de vraag of een plan of project dat onder artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn (¹) valt, „de natuurlijke kenmerken van het betrokken gebied niet zal aantasten”?
- 2) Heeft de toepassing van het voorzorgsbeginsel tot gevolg dat voor een dergelijk plan of project geen toestemming kan worden verleend indien het tot blijvend onherstelbaar verlies van de gehele betrokken habitat of een deel daarvan zal leiden?
- 3) Bestaat er een verband — en zo ja, welk — tussen artikel 6, lid 4, en de uit hoofde van artikel 6, lid 3, te verrichten beoordeling van de vraag of het plan of project de natuurlijke kenmerken van het gebied al dan niet zal aantasten?

(¹) Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 (PB L 206, blz. 7).